inBeweging
MAGAZINE VAN DE ANARCHISTISCHE GROEP NIJMEGEN

OPROEP VOOR ANTI-G20 ACTIES IN HAMBURG:

Wij zijn met velen! We zijn luid! De wereld zal ons horen!

G20 top 2017 – Begin juli willen degenen die politiek verantwoordelijk zijn voor de humanitaire en sociale ramp waarmee de wereld geconfronteerd wordt, bijeenkomen in Hamburg.

Op hun jaarlijkse topconferentie praten de leiders van de G20-landen dit jaar over “het bestrijden van de oorzaken van migratie”, maar geen van de grote landen waar de migranten vandaan komen zitten aan tafel; laat staan de mensen waarover het gaat. De G20-leiders spreken over “een partnerschap met Afrika”, maar bijna het gehele continent ontbreekt. Ze praten over klimaatverandering, maar ze vertegenwoordigen de belangen van de olie-, steenkool- en auto-industrie. Ze spreken over vrede, maar zijn zelf de grootste oorlogsvoerders en wapenfabrikanten.

De G20 vertegenwoordigt ons niet! Ze hebben geen oplossingen voor de werkelijke problemen van onze wereld. Hun economische systeem is pure waanzin: zonder enig respect voor de toekomst, voor de natuur en voor de rechten van alle mensen op een waardig leven in vrijheid. Moeten we dan zitten toekijken hoe ze onze wereld vernietigen?

De G20-top zal Hamburg dagenlang lamleggen en de stad gebruiken als achtergrond voor hun machtsspektakel terwijl de mensen die er leven naar de marge worden gedrukt. De topfunctionarissen van de “vrije wereld” zullen bijeenkomen, omringd door prikkeldraad, betonnen afzettingen en een leger aan politie, militairen en zogenaamde veiligheidskrachten. De straten zullen echter van de mensen zijn die de conferentie niet heeft uitgenodigd – van ons allemaal.

Onze kritiek is niet alleen gericht tegen de individuele personen en de vertegenwoordigers van de G20, maar ook tegen de structuren van het wereldwijde kapitalisme, nationalisme en autoritair bestuur die hen voortbrengen. Wij zullen ervoor zorgen dat de stemmen van de verschillende strijdperken van over de hele wereld hoorbaar zullen zijn; de stemmen tegen sociale ongelijkheid, bezuinigingen en uitbuiting; de stemmen tegen oorlog en door mensen aangerichte eco-rampen; onze stemmen en visies van wereldwijde solidariteit en sociale gerechtigheid.

MOETEN WE DAN ZITTEN TOEKIJKEN HOE ZE ONZE WERELD VERNIETIGEN?

We zien de protesten tegen de G20 als een kans om een sterk signaal uit te zenden naar de wereld dat we met velen zijn die geloven in mondiale alternatieven. Wij weten dat het mogelijk is om onze stemmen te laten horen: Seattle 1999, de wereldwijde marsen tegen de Golfoorlog, de bezette pleinen van Madrid, Istanbul, New York en Lagos, Blockupy 2015 in Frankfurt en de Global Women Marches hebben dat aangetoond.

Allons enfants! In 2017 staat de Bastille in Hamburg!

Er zullen tijdens de G20-top van de machtigen vele activiteiten van onderop zijn:

- **2-8 juli: Open camp**
- **5-6 juli: Topconferentie van Mondiale Solidariteit**
- **7 juli: Massale burgerlijke ongehoorzaamheid en blokkades op de dag van de officiële top**
- **8 juli: Brede, levendige en kleurrijke demonstratie in het hart van de stad**

We zullen de pleinen en de straten van Hamburg vullen, we zullen ons organiseren, samen vechten, onze visies, ideeën en praktijken met elkaar uit wisselen en samen vieren! Laten we de G20-top maken tot een echte tegentop van de velen; de ongehoorzamen van de wereld.

Voor meer informatie zie:

https://www.globalinfo.nl/tag/64-g20

Redactioneel

"Lieve kinderen, Vrolijk Pasen! Ik hoop dat jullie een beetje tot rust kunnen komen, of samen iets leuks kunnen doen (niet zo veel demonstraties)."

Met deze paaskaart van mijn moeder, hoewel ergens amusant, voelen we ons toch enigszins onbegrepen. Alsof samen iets leuks doen en demonstreren of actie voeren elkaar uitsluiten.

En überhaupt: Heb je in deze tijd van falende wereldpolitiek waarin het antwoord alleen maar gezocht lijkt te worden in autoritaire tendensen echt de keuze om rustig thuis te blijven zitten? Wij vinden van niet. Daarom hebben wij o.a. samen met de *Vrije Bond* een postercampagne rond om de verkiezingen opgezet (p.10). Dat samen de straat op gaan, of gemeenschappelijk een actie of event organiseren heel empowerend en effectief kan zijn, zie je ook terug in veel andere bijdragen in deze nieuwe, negende *inBeweging*: zo hebben we postbodes leren kennen, die voor zichzelf en hun collega's opkomen (p.5), heeft een van onze kameraden samen met andere vrijwilligers in Griekenland directe ondersteuning aan vluchtelingen geboden (p.4), of hebben Duitse en Poolse medewerkers van Starbucks met ondersteuning van een anarcho-syndicalistisch vakbond kunnen voorkomen dat ze tegen elkaar uitgespeeld werden (p.7). Mooie voorbeelden van wat er verder kan ontstaan als mensen samen actief worden, zijn de zadenbeurs van *Reclaim the Seeds* die afgelopen maart in de Vasim plaatsvond en het nieuw gestarte project *Power to the Pigeon*, een radicale taalschool die de gangbare manier van taalonderwijs onderste boven gooit (p.3). Maar ook als er geen 'direct' effect is, zo blijft je stem laten horen en laten zien dat je de dingen niet wilt accepteren zoals ze op dit moment zijn een belangrijk signaal. Samen de straat op gaan kan ook een manier zijn om (internationale) solidariteit te betuigen en om – lokaal – met mensen in gesprek te komen, zoals de *Women's Marches* op Internationale Vrouwendag (p.4) of de spontane demonstratie in Nijmegen op verkiezingsavond (hieronder).

We mogen echter niet vergeten dat mensen die zich inzetten voor verandering soms ook met zware staatsrepressie worden geconfronteerd, zoals bijv. de kameraden in Turkije (p. 13). In een gastbijdrage van het *Anarchist Black Cross* (p.12 en 13) worden een aantal gevangenen voorgesteld met hun verhaal en hoe je hen kunt steunen.

Verder vind je in deze inBeweging een essay over protestleuzen als vorm van mondelinge overlevering (p.9), een historische maar nog steeds actuele tekst van Errico Malatesta over de noodzaak van het jezelf organiseren als anarchisten (p.8), en achterin nog twee pagina's met presentaties van twee onlineprojecten en een korte boekpresentatie.

Tot slot willen we je nog even wijzen op de oproep voor de anti-G20 activiteiten in Hamburg deze zomer (p.1). Het moge duidelijk zijn, wij kiezen ervoor om niet stil te blijven.

Veel plezier met deze inBeweging. Lees ze, deel ze met je vrienden, je buren en je ouders! Get inspired! Get organized! En vooral: kom in actie!

Groetjes, de redactie

Spontane demonstratie op verkiezingsdag

DOOR HANNIE SCHAFT

Op 15 maart, verkiezingsdag, gingen in Nijmegen tientallen mensen de straat op. Hun boodschap was duidelijk: wat er ook gebeurt in Den Haag, de straat blijft van ons. En in onze straat dulden wij geen racisme, seksisme, uitsluiting en uitbuiting.

Bijna alle politieke partijen zijn de laatste jaren flink naar rechts opgeschoven. Bijna allemaal hebben ze, ieder op hun eigen manier, racisme genormaliseerd. Rutte heeft deze verkiezingen kunnen winnen, niet omdat hij een alternatief bood op Wilders' racistische retoriek, maar omdat hij er een ogenschijnlijk 'nette' variant op maakte. In de wereld waarin we wakker worden is extreem-rechts het nieuwe rechts, en rechts het nieuwe midden. Racisme is, inderdaad, de norm geworden. Willen we de strijd aangaan tegen de verrechtsing van onze samenleving en de normalisering van racisme, dan moeten we de strijd voeren in onze eigen leef- en werkomgeving – op onze school, ons werk, en de straat. Niet in het parlement, waar ook de komende jaren het geschreeuw van de PVV, de VVD en andere rechtse kloonpartijtjes opnieuw zal overheersen. We moeten ons organiseren, solidair zijn met elkaar, nieuwe coalities durven aangaan. En we moeten vooral durven te geloven in ons eigen kunnen – want vanuit Den Haag valt, ook de komende jaren, weinig te verwachten. Met de spontane demonstratie op 15 maart werd het startschot gegeven. De volledige demonstratie werd via een livestream uitgezonden die door 15.000 mensen bekeken werd. We blijven ons organiseren, we blijven vechten tegen racisme. Tot bij de volgende demonstratie!

COLOFON

inBeweging is de nieuwsbrief van de AGN en verschijnt onregelmatig

Bijdragen of meehelpen verspreiden? Mail naar agn@riseup.net

Nieuwe alternatieve taalschool in Nijmegen

DOOR POWER TO THE PIGEON

We weten het allemaal, communicatie is belangrijk. Hoe we met elkaar communiceren en hoe we leren met elkaar te communiceren zijn de pilaren voor een beweging die toewerkt naar een rechtvaardige en vrije samenleving. Pas als we elkaar echt kunnen verstaan, onze hoop en angsten kunnen begrijpen en onze behoeften en belangen kunnen communiceren, kunnen we samen in solidariteit toewerken naar een betere wereld. Het leren van elkaars taal is daar enorm belangrijk in en kan een opstap zijn voor emancipatie en sociale verandering.

Met *Power to the Pigeon*, een nieuwe alternatieve taalschool in Nijmegen, willen we daar een bijdrage aan leveren. We willen een taalschool zijn waar we niet alleen maar nieuwe talen leren, maar waar we leren te spreken over die dingen en onderwerpen die belangrijk zijn voor ons en onze gemeenschappen. In onze eerste cursus *Do It Yourself Deutsch* combineren we het leren van de Duitse taal met DIY (doe-het-zelf) vaardigheden, van koken en fietsreparaties tot banners maken en het aanleggen van een moestuin. Elke bijeenkomst is toegewijd aan DIY, ofwel door samen een vaardigheid te leren of door het bezoeken van een DIY project in Nijmegen. Op deze manier wordt taalverwerving losgekoppeld van een beperkende klaslokaal setting en verplaatst het zich naar een gezellige en speelse omgeving. Daarbij is het belangrijk voor ons dat we een taal leren zoals die wordt gesproken door gewone mensen en niet zoals die ons door autoriteiten wordt voorgeschreven.

Onze inspiratie halen wij uit projecten zoals *This is not an Ulpan* in Jeruzalem en Tel Aviv. Het motto van This is not an Ulpan is “We don’t learn Hebrew, we learn in Hebrew” (We leren geen Hebreeuws, we leren in het Hebreeuws). Elke cursus is ontworpen rondom een onderwerp. Zij hebben theatercursussen in het Arabisch en Acro-Yoga in het Hebreeuws. Cursussen voor gevorderde Hebreeuwssprekers gaan onder andere over de situatie in Palestina of over feminisme en gender in Israël. Daar willen we met Power to the Pigeon ook graag naartoe. Hoe tof zou het zijn als we Nederlands cursussen zoals *Spreken over Zwarte Piet voor Nederlands gevorderden* of *Europese grenspolitiek in het Arabisch* aan kunnen bieden, om maar een paar ideeën te noemen. En dat is geen utopische gedachte; nu al zijn mensen bezig met het opzetten van cursussen zoals: de politieke situatie in Griekenland (in het Grieks), Verzetsliederen spelen op gitaar (verschillende talen) of erotische poëzie in het Spaans.

Power to the Pigeon is een grassroots- en horizontaal georganiseerde taalschool. Dat betekent dat wij samen besluiten over hoe wij onze school en de cursussen vorm willen geven. Iedereen is welkom om mee te doen, mee te denken en mee te besluiten. Naast de taalcursussen willen we ook regelmatig evenementen over taal organiseren, willen we taal kritisch bestuderen en kijken hoe macht en taal samenhangen. We willen een gemeenschap van leerlingen opbouwen zonder hiërarchie tussen leraar en leerling. Daarbij accepteren we geen discriminatie op welke arbitraire basis dan ook, dus geen racisme, seksisme, etc. Laten we samen taalonderwijs transformeren en in dienst stellen van een radicale en duurzame verandering! We nodigen jullie uit om mee te doen. Op dit moment zijn we vooral hard op zoek naar mensen die Nederlands- of Engelscursussen willen aanbieden.

Meer info en contact:

https://powertothepigeon.wordpress.com
powertothepigeon@gmail.com

Zadenbeurs ‘Reclaim the Seeds’ in de Vasim

4 en 5 maart vond in Nijmegen de zadenbeurs *Reclaim the Seeds* (vert. Herover de Zaden) plaats in de Vasim. Doel van deze rondtrekkende beurs is om mensen betrokken te krijgen bij de strijd voor agrarische biodiversiteit en een sociale, robuuste, duurzame voedselproductie. Op de beurs wordt naast inhoudelijke kennisdeling door de uitwisseling van zeldzame en aparte rassen ook direct aan dit project bijgedragen.

De beurs had een heel praktische opzet waarbij mensen tips gaven over het verzamelen van zaden en telen van planten; er werden zaden uitgewisseld en spullen verkocht om actief te kunnen worden. Daarnaast waren er een aantal inhoudelijke presentaties over bestaande inspirerende projecten als *open-source-zaden*, voedselbossen en het *seed-saving-project* voor stadstuinprojecten in Syrië.

De Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) was ook met een boekenstand aanwezig op de beurs. De AGN gaf informatie over ons perspectief en de anarchistische strijd; we verspreidden posters, folders en stickers en onze aanwezigheid stelde ons in de gelegenheid met mensen van gedachten te wisselen over anarchistische ideeën over economie, milieu, voedselproductie en hoe anarchisten op dit moment hun projecten vormgeven. Veel van de bezoekers van de zadenbeurs drinken uit dezelfde bron als wij. Er is weinig vertrouwen in de ‘markt’ en parlementaire politiek als middel om te zorgen dat we goed voor elkaar en onze omgeving zorgen. De gedachte van veel van de bezoekers van de zadenbeurs om zelf de handen ineen te slaan voor verandering is voor ons dan ook een herkenbare opvatting.

De zadenbeurs was goed bezocht en had een erg positieve sfeer. Op zondag 5 maart was er nog een praktische dag waarbij er via workshops en kleine acties kennis werd uitgewisseld.

Zie voor meer over Reclaim the Seeds:

https://www.reclaimtheseeds.nl/

Internationale vrouwendag

DOOR MARIA ROMANOV

Zaterdag 11 maart, Internationale Vrouwendag, demonstreerden wereldwijd miljoenen mensen tegen onze patriarchale samenleving, en voor gelijkheid van mannen, vrouwen, en alle andere mensen.

In Amsterdam was de grootste bijeenkomst in Nederland, met naar schatting 20.000 deelnemers. Er werd gelopen door de stad, leuzen geroepen, en betogingen gehouden. Het was een mooie vertoning van internationaal feminisme, antiracisme, antifascisme, en de ecologische beweging. Voor een demonstratie die vooral gericht was op feminisme, was er heel veel aandacht voor ongelijkheid op andere vlakken, met vooral veel kritiek op het opkomende fascisme, bijvoorbeeld president Trump. Het is mooi om te zien dat zo enorm veel mensen de straat op gaan om te laten horen dat ze dit niet accepteren. Enkel praten over problemen veranderd de wereld echter niet, het is noodzakelijk dat je zelf actie onderneemt tegen ongelijkheid.

Door enkele linkse partijen (PVDD, GL, Artikel1) werd op de *Women's March* wel opgeroepen tot één "actie", namelijk stemmen, op de landelijke verkiezingen vier dagen later. Ze zeiden dat op een vrouw stemmen de wereld zou veranderen, iets waar ik zelf absoluut niet in geloof. Stemmen is nog minder dan over iets praten, je geeft namelijk letterlijk en figuurlijk je stem weg. Je stem is veel te krachtig om hem eens in de vier jaar aan iemand anders te geven!

De Internationale Vrouwendag is er om solidariteit aan alle vrouwen te geven. Eerst stond deze dag bekend als Internationale Werkende Vrouwendag, iets dat later veranderd is om inclusiever te zijn. Wat echter opvalt op Women's Marches over de hele wereld, is dat er een grote focus op de vagina ligt. De veel voorkomende "pussy hats" en leuzen zoals "No vagina, no voice!" zijn twee voorbeelden. Dit soort acties sluiten transgender vrouwen buiten, omdat ze niet de juiste geslachtsdelen zouden hebben. Transgender vrouwen zijn een van de meest kwetsbare bevolkingsgroepen, en hebben zo veel mogelijk steun nodig.

Ook in Nijmegen, werd er op plein 1944 een kleine, lokale Women's March georganiseerd. We stonden stil, maar er was toch veel aandacht vanuit het winkelend publiek. Voor de kleine manifestatie waren er veel gevarieerde sprekers. O.a. van het COC, de Transgendergroep Nijmegen, Amnesty international, het Surpreme Court of India, en een paar gewone mensen die zich zorgen maakten. Rond de 150 mensen waren gekomen om te kijken, luisteren, en solidariteit te tonen. Veel verschillende meningen werden vertegenwoordigd, van "Love Trumps Hate" tot "Stop Den Haag, doe het zelf". Er was een fijne sfeer op het plein, tussen de sprekers door en vooral na de manifestatie werd er veel gediscussieerd, gekletst, en gelachen.

Hoewel het altijd beter kan, was ik onder de indruk van alle mensen die de straat op zijn gegaan. Het gaf me hoop om een klein meisje keihard "Kein Mensch ist illegal" te horen roepen. Solidariteit met alle vrouwen!

"Moria is death"

Over vrijwilligerswerk op Lesbos, Griekenland

DOOR DIONYSIS

Een mens moet moeite doen om niet te weten wat er gaande is op de middellandse zee. Al sinds een vroeg stadium in deze 'vluchtelingencrisis' verschijnen er filmpjes en foto's op het internet en op de tv. In de toekomst kan dus geen Europeaan zeggen: "Wir haben es nicht gewußt".

Afgelopen januari ben ik een weekje tussen mijn studie uit geglipt om me bij *Team Attika* te voegen. Team Attika is een kleine vrijwilligersorganisatie die kleding, voedsel en hygiëneproducten, die vanuit heel Europa worden gedoneerd, sorteert en distribueert. Een groot deel van de vrijwilligers zijn vluchtelingen die in *Moria*, het grootste vluchtelingenkamp van Lesbos, verblijven. Het feit dat er nauw wordt samengewerkt met de vluchtelingen maakt het een effectieve organisatie, zij weten immers het best wat er nodig is voor de mensen in het kamp.

De vluchtelingenstroom naar Europa blijkt nogal verschillende gevoelens bij mensen op te brengen. In mijn vriendenkringen merk ik dat zij begrip hebben voor de vluchtelingen die naar Europa komen. Inlevingsvermogen is belangrijk en vaak komen mijn vrienden en ik dan ook tot de conclusie dat we wellicht hetzelfde gedaan zouden hebben. Die sympathie stelt me gerust, het doet me denken dat ik mijn vrienden goed gekozen heb. Ondanks het feit dat er sympathie heerst is het overgaan op het echt fysiek helpen van vluchtelingen toch vaak een brug te ver. Vaak is het een studie, werk of geld wat men er van weerhoud om te gaan helpen aan de grenzen van Europa. Ik heb een week vrijwilligerswerk kunnen doen op Lesbos en nu ik weer in Nederland ben, heb ik begrip voor dit soort redenen. Sterker nog, mijn studie is de enige reden dat ik niet op Lesbos ben gebleven. Maar als je voor de hekken van kamp Moria staat dan denk je; waarom is niet iedereen 24/7 bezig om dit probleem op te lossen!? Dat is namelijk wel de ernst van de zaak.

Voor hen die kamp Moria niet kennen zal ik even een beeld schetsen. Als je een willekeurige vluchteling op Lesbos vraagt wat kamp Moria is dan is dit vaak het antwoord: "camp moria is death, my friend". Voordat ik naar Lesbos ging dacht ik dat mensen alleen omkwamen in het water. Ik kwam er achter dat je als vluchteling op Lesbos op allerlei verschillende manier dood kunt gaan. Zo was er een 15 jaar oude Afghaanse jongen met een groot postuur die maar niet kon bewijzen dat hij nog een kind was. Daarom werd hij bij de single men geplaatst, waar nog wel eens een rel uitbreekt. Hij kon de druk niet aan en sneed zijn polsen door. Veel mensen stierven van de kou, nou ja indirect dan. Eind januari was het heel koud op Lesbos en de mensen namen dan smeulende stukken uit het vuur en plaatsten die in de tent. Vervolgens stierven ze van koolstofmonoxidevergiftiging. Ik denk dat ze wel bewust waren van het risico, want er bleven mensen op deze manier sterven, maar kennelijk was de kou gewoon niet te harden.

Ik ben er van overtuigd dat de vluchtelingen die in de kampen zitten aan de grenzen van Europa expres zo slecht worden behandeld door de officiële instanties zoals de Griekse overheid, Euro Relief en UNHCR (VN-Vluchtelingenorganisatie). Deze instanties handelen vanuit de gedachte dat als ze de vluchtelingen op een degelijke manier zouden opvangen er waarschijnlijk meer zouden komen. Met dit beleid gaan ze dus letterlijk en figuurlijk over lijken. Dit komt natuurlijk niet zo slecht uit voor de

Noord-Europese landen want - *hey, laat die vluchtelingen maar lijden als dat betekend dat wij niet 'nog meer' mensen hoeven op te vangen.*

Dit expres slecht behandelen uit zich bijvoorbeeld in een enorme bureaucratie. Als je als vluchteling weer eens geen droge kleren aan kunt doen omdat al je spullen zijn natgeregend door de flut tenten dan kun je aanvraag doen bij een van de officiële instanties. Dan moet je een formulier invullen en een aantal dagen zonder jas rondlopen. Terwijl de jassen bij wijze van spreke achter de balie liggen. Als iemand ziek is dan wordt die persoon zelden onderzocht en is het enige wat je kunt krijgen een paracetamol. Toen ik in Lesbos vrijwilligerswerk deed werkte ik ook samen met een Afrikaanse jongen die samen met zijn broertje gekomen was. Zijn broertje was 21 jaar en had een hersentumor, hij was terminaal. Hij was al eens eerder ingestort en het was bekend dat hij een hersentumor had, desondanks werd hij naar een kort durende behandeling weggestuurd met, je raad het al, een paracetamol. Het heeft ongeveer een week geduurd voordat, met hulp van vrijwilligers, de juiste papieren bij elkaar waren verzameld zodat het ziekenhuis hem wou opnemen. Toen kon hij opeens wel opioïden krijgen tegen de pijn, hij overleed kort daarna.

De verschillen tussen kleinschalige vrijwilligersorganisaties en de grote instanties is duidelijk merkbaar op Lesbos. Over het algemeen zijn de kleinere organisaties veel efficiënter en minder bureaucratisch. Dit terwijl ze vaak over minder geld beschikken. Ter vergelijking: in het begin van januari heeft het gesneeuwd op Lesbos, het was erg koud en er werden dekens uitgedeeld. UNHCR heeft in die periode 6800 dekens uitgedeeld terwijl er in dezelfde periode 5500 dekens zijn uitgedeeld door Team Attika. Er zijn er een heleboel kleinere organisaties, elk uniek, die op hun eigen manier proberen om de vluchtelingen te helpen. Zo kwam ik er achter dat een groep Duitse anarchisten een pand hebben gekraakt en daar vluchtelingen opvangen en voor ze koken. Deze plek heet *No Border Kitchen* en de activisten werken nauw samen met Team Attika. Er wordt bijvoorbeeld dagelijks eten en/of drinken (afhankelijk wat er in Attika Warehouse binnenkomt) gestuurd naar No Border Kitchen.

De situatie op Lesbos is erg schrijnend, het is moeilijk om de mensen in wanhoop te zien, maar er zit ook zeker een leuke kant aan vrijwilligerswerk op Lesbos. Je krijgt de mogelijkheid om een heleboel mensen te leren kennen en vrienden te maken. Maanden nadat ik terug ben heb ik nog steeds contact met ze. Het is ook heel dankbaar werk, over het algemeen (op een aantal Grieken na) zijn de mensen blij dat je er bent want ze willen dat de hele wereld weet wat daar gaande is. Op een vrije dag besloot ik een auto te huren om rond het eiland te rijden. Ik belde twee Irakese jongens die ik een dag eerder had ontmoet of ze zin hadden om mee te gaan. Dat hadden ze en er kwam nog een Syrische meneer mee. Eenmaal onderweg moest ik al snel de auto stoppen omdat de Syrische meneer ziek was, hij had dan ook geen jas. We zijn langs Attika Warehouse gegaan om hem een jas mee te geven. Vervolgens vroeg hij me om de volgende dag bij hem thuis te komen eten. Hij had met een stel lotgenoten illegaal een kamer onder weten te huren van een Griek. Het was een hele beleving om daar in een klein kamertje met 10 mensen op de grond te eten - overigens was het eten enorm lekker.

Aankomende zomer zal ik, na de G20 demonstraties in Hamburg, voor een aantal weken terug gaan naar Lesbos. Ik ga sowieso, maar het is leuker om met een groep te gaan. Dus wees van harte uitgenodigd om mee te gaan. Mocht je geïnteresseerd zijn, vind me dan via de Anarchistische Groep Nijmegen.

Onrust bij PostNL houdt aan

DOOR TOMMY RYAN

Dinsdag 28 maart en donderdag 13 april gingen medewerkers van PostNL in Arnhem de straat op tegen de afschaffing van een reisvergoeding die voor hen geregeld was. Vorig jaar werden de medewerkers van de voorbereiding vanuit de locatie aan de Van Rosenburgweg in Nijmegen naar Arnhem overgeplaatst na een kleine brand op het distributiecentrum daar. Op de locatie in Nijmegen waren afgelopen jaar al meerdere werkonderbrekingen geweest (zie inBeweging #8, zomer 2016) en vermoed wordt dat PostNL de brand heeft aangegrepen om de onrustige vestiging te sluiten.

Ongeveer 50 mensen van de werkvoorbereiding van PostNL aan de Johan de Wittlaan in Arnhem verlieten die ochtend hun werkplek uit protest tegen het afschaffen van de vergoeding – ingesteld als tegemoetkoming voor de verplichtte overplaatsing. Een aantal activisten van de AGN sloten zich 28 april, samen met andere sympathisanten en een aantal solidaire postbezorgers uit Nijmegen aan bij de stakers in Arnhem. Collega's uit andere secties van PostNL werden opgeroepen ook solidair te zijn met de staking en alleen het minimale werk binnen hun functieomschrijving te doen. De staking zou uiteindelijk de hele dag aanhouden aangezien het ultimatum dat de postmedewerkers hadden ingesteld

onbeantwoord bleef door hun werkgever.

Na het afkondigen van de staking kwam PostNL met de dreigende mededeling dat zij juridische stappen zullen ondernemen om dergelijke stakingen in de toekomst te voorkomen. Deze houding is tekenend voor hoe PostNL zich de afgelopen jaren heeft opgesteld tegenover hun werknemers. Juist om deze reden hebben de actievoerders er ditmaal ook voor gekozen om niet slechts een werkonderbreking van 1,5 uur te houden, maar over te gaan tot een volledige stakingsdag. De enige officiële reactie vanuit het management van PostNL tot nog toe is dat "alle werknemers gelijk behandeld worden", wat een cynische manier is om mee te delen dat zij het afschaffen van de reisvergoeding door zullen zetten.

Achtergrond conflict

In 1994 werd het postbedrijf PTT onder de PVDA en VVD geprivatiseerd. Dit zou de staat geld opleveren en vooral efficiënter zijn voor de postsector. In de overname cyclus die daarop volgde is het bedrijf maar liefst vier keer van eigenaar veranderd – van PTT naar TPG, TNT, POSTNL. Deze gang van zaken betekende echter niet alleen dat de huisstijl van het bedrijf veranderde van rood naar oranje, maar vooral voor de medewerkers dat zij in eerste instantie hetzelfde werk deden, maar onder alsmaar verslechterende arbeidsvoorwaarden. Inmiddels is het echter zelfs zo dat ook het werk sterk veranderd is. De oorsprong van deze verandering ligt hierbij niet per sé in de voortschrijdende digitalisering van de samenleving, maar vooral in de poging van het bedrijf om de kosten aan de arbeidskant te drukken door vergaande 'werkoptimalisering'. Gevolg hiervan is bijvoorbeeld het uit elkaar trekken van de functie van de postbode tot een postsorteerder en postbezorger – iets wat het werk een stuk monotoner heeft gemaakt.

Met de 'liberalisering' van de postsector zijn er veel nieuwe spelers op de markt gekomen. De beloofde efficiëntie is echter uitgebleven. Waar eerder één keer per dag de postbode aan je deur kwam, komen er tegenwoordig meerdere keren per dag mensen van verschillende postbedrijven (DHL, UPS, FedEx, DPD GLS, Sandd etc.) aan diezelfde deur voor je post(pakketjes). Deze bedrijven beconcurreren elkaar onderling voor bezorgcontracten waarbinnen zij tegen zo laag mogelijke kosten hun diensten aanbieden. Waar deze lage kosten vandaan komen moge duidelijk zijn – vooral uit de arbeidskosten, vertaald in de afbrokkelende arbeidsvoorwaarden van de medewerkers van deze bedrijven. Een kleine greep uit de voorbeelden die voortkomen uit de krappe budgetten: door te strakke planningen is de werkdruk hoog, er wordt gesteggeld met de uitbetalingen van overuren, mensen worden onder druk gezet toch te werken bij ziekte en er is steeds minder ruimte voor mensen met kleine beperkingen.

Net zoals de postsector is opgedeeld is inmiddels ook PostNL verdeeld in verschillende secties – zgn. kolommen. Deze kolommen zijn eigenlijk losse bedrijven die diensten aan elkaar leveren en door het management tegen elkaar worden uitgespeeld. Interne klachten worden bijvoorbeeld van de ene op de andere kolom afgeschoven i.p.v. dat er gemeenschappelijk overleg is tot verbetering. Daarnaast werken deze kolommen als een soort compartimentering om stakingen en andere vormen van protest te dempen. De onderlinge werktakken mogen namelijk juridisch gezien niet meer voor elkaar opkomen omdat zij tot een andere functiegroep behoren. Dit gaat zelfs zó ver dat postbezorgers bijv. ook niet meer op de voorbereiderslocatie mogen komen. Directeur Albert Rodenboog van de afdeling Productie bij PostNL wordt om deze reorganisatie geloofd binnen het managementwezen.

Intimidatie op de werkvloer

Individuele medewerkers die tegen deze omstandigheden in verweer komen ontmoeten intimidatie vanuit het management. Er zijn meerdere gevallen bekend waarbij het medewerkers kwalijk werd genomen als zij zich kritisch uitlieten of voor zichzelf opkwamen. Mensen werden apart genomen voor individuele gesprekken waar duidelijk werd gesteld dat men "gewoon het werk moet doen waarvoor zij betaald" worden, er zijn signalen van dossieropbouw en er is meermaals geweigerd gesprekken te formaliseren, concrete afspraken worden op afstand gehouden in een web van regels en managementstructuren.

COLLECTIEVE, STRUCTURELE PROBLEMEN WORDEN GEREDUCEERD TOT INDIVIDUELE TEKORTKOMINGEN

De toestanden bij PostNL zijn in veel meer sectoren terug te vinden. De problemen waarmee mensen op de werkvloer worden geconfronteerd, worden keer op keer gereduceerd tot individuele tekortkomingen. En de oplossingen die hiervoor worden aangeboden zijn in de trant van persoonlijke ontwikkeling en bijscholing of zelfs mindfulness-trainingen. Ze zijn echter het gevolg van een systematisch en maatschappelijk probleem in hoe de economie is georganiseerd en vragen om een collectieve aanpak.

De structuren die ooit afgedwongen zijn om voor de belangen van de werknemers op te komen, zijn echter sterk ingekapseld geraakt. Zo is er een flinke afstand ontstaan tussen de ondernemingsraad (OR) en de werkvloer en is er binnen de vakbond een richtingenstrijd gaande tussen de meer confrontatief georiënteerde mensen en de mensen aan de top die juist erg inzetten op samenwerking met het management van het bedrijf.

Zelforganisatie

Medewerkers van PostNL hebben zich echter sinds vorig jaar georganiseerd in een lokale werkgroep. Zij willen daarmee voor hun eigen belangen en die van hun collega's opkomen. Grote uitdaging is daar nu meer collega's bij betrokken te krijgen. We spraken met een medewerker van PostNL die vertelde dat *"sommige collega's zeggen van: 'goed dat jullie dat doen', maar daar hebben we natuurlijk niet veel aan. We moeten juist met meer mensen zijn die iets willen doen."*

In het gesprek met hem komt naar voren dat organisatie op de werkvloer weldegelijk kan werken. Hij verteld ons over kleine successen die ze behaalden. Zo werd het afgelopen jaar het ontslag van een jongere collega met een flex-contract op de voorbereiding voorkomen. Ze had gevraagd hoe het met de verlenging van haar contract zat. Iedereen was tevreden met haar en ze had haar werk altijd op tijd af. Het management wilde haar contract echter niet verlengen omdat ze volgens het management "moeilijke vragen had gesteld tijdens het werkoverleg." Haar collega's kwamen in het verweer, uitten hun onvrede en hebben een handtekeningenactie voor de jonge vrouw georganiseerd waarna het ontslag werd teruggedraaid.

De werkgroep van de postmedewerkers zet hun werk echter voort en probeert zich ook over de ingestelde kolommenorganisatie van PostNL heen te organiseren. Na de ondersteuning van de staking van collega's van afgelopen maart in Arnhem, is er in Nijmegen een bijeenkomst voor collega's georganiseerd door de werkgroep. Deze bijeenkomst trok een 20-tal bezoekers en was een groot succes. In Arnhem tracht men momenteel een vergelijkbare structuur op te zetten.

Wij ondersteunen het initiatief tot het organiseren van de postmedewerkers, niet alleen binnen PostNL maar over de gehele sector. Ons inzicht is dat de post, net als alle andere maatschappelijke diensten in de samenleving, uiteindelijk uit de greep van het kapitaal gered moet worden en moet worden gesocialiseerd – dwz. in handen van de samenleving en de medewerkers geplaatst.

Conflict bij distributiecentrum Jumbo in Elst

DOOR TOMMY RYAN

Op 11 april legden medewerkers van verschillende distributiecentra van Jumbo het werk neer. Ook in Elst is het al langer onrustig op de werkvloer en ging een deel van de medewerkers hierom over tot een staking. Via een anonieme bron hebben we vernomen dat er grove misstanden zijn bij de supermarktketen.

Bij Jumbo worden er veel jonge flexwerkers ingezet. In Elst wordt er daarbij op grote schaal gebruik gemaakt van en een oude bekende – OTTO Workforce. Dit is een uitzendbureau dat werkers uit het buitenland naar Nederland haalt om hen lange dagen te laten werken tegen lage lonen en huisvest in eigen accommodaties (waar deze werknemers dan ook weer voor moeten betalen).

Als we naar Jumbo kijken zien we een supermarkt die zich graag presenteert als een gezellige supermarkt van het volk. Achter dit masker gaat echter een heel ander soort bedrijf schuil. Zo zet Jumbo op grote schaal Poolse medewerkers in bij diens distributiecentra en in sommige supermarkten. De reden hiervoor is dat zij hiermee de arbeidskosten drukken. De Poolse medewerkers krijgen minder betaald dan Nederlandse terwijl zij hetzelfde werk doen (vaak met hoge 'targets' om te halen) – iets dat fundamenteel scheef is. Daarnaast worden deze werknemers gedwongen op zon- en feestdagen te werken. Een bijkomend probleem van de lage lonen van de Poolse medewerkers is dat zo ook de lonen van Nederlandse arbeiders komen te staan – *als je niet voor minder wilt werken, dan huren we toch gewoon goedkopere medewerkers in die daartoe wél bereid zijn?*

Verdeling op de werkvloer en een CAO-conflict

Dit is dan ook precies hetgeen dat gaande is in de distributiecentra van Jumbo. Over een aantal maanden loopt de CAO bij Jumbo af en zou er een nieuwe moeten worden afgesloten. Jumbo zet echter in op een ramkoers met de vakbonden – waarschijnlijk omdat zij ook inzien dat de vakbond haar kracht aan het verliezen is en dat de wettelijke sociale zekerheden die eerder gegarandeerd werden voor werknemers onder PVDA- en VVD-beleid steeds verder zijn afgekalfd. In het distributiecentrum in Elst werken nog slechts een paar Nederlandse medewerkers met een vast contract en zij staan onder grote druk door de inzet van flexwerkers en de import van de 'goedkope' arbeid uit Polen.

De actievoerende medewerkers van Jumbo hebben eenvoudige eisen; 2,5% loonsverhoging (inflatie), meer vaste contracten voor mensen die langdurig met flexcontracten op dezelfde locatie werken en een minder hoge werkdruk.

De Poolse medewerkers die op het moment in het distributiecentrum in Elst worden ingezet zijn net zo in de greep van OTTO en Jumbo als de andere werknemers. Ze worden financieel uitgebuit, hebben slechte arbeidsvoorwaarden, hoge werkdruk, zijn vaak door OTTO gehuisvest, dus als ze hun baan verliezen zijn ze ook hun huis kwijt en als klap op de vuurpijl bevatten de contracten van OTTO een clausule waarin staat dat zij niet mogen praten over de werkzaamheden en omstandigheden binnen de bedrijven waar zij werken op straffe van hoge boetes.

De feodale toestanden bij Jumbo en OTTO verdienen verzet. In plaats van een vijandige houding aan te nemen richting de Poolse medewerkers, die soms ook tegen hun zin in als stakingsbrekers worden ingezet, moeten we op zoek naar een manier waarop we een verbinding met hen aan kunnen gaan om elkaars situatie te verbeteren. Door voor elkaar op te komen en solidair te zijn kan er dan wellicht een sterkere vuist worden gemaakt tegen de misstanden binnen deze twee bedrijven en kunnen voor iedereen de arbeidsomstandigheden en -voorwaarden verbeteren.

Afgelopen jaar verscheen er bij *De Correspondent* een uitgebreid artikel over de misstanden in distributiecentra in Nederland, dat een goed beeld geeft van de misstanden.

Zie voor dit artikel:

https://decorrespondent.nl/4807/deze-misstanden-zag-ik-toen-ik-tien-maanden-kratten-tilde-tussen-de-polen/412595899749-8cb0d831

Anarcho-syndicalisten uit Polen behalen kleine overwinning

De koffie-keten Starbucks heeft begin dit jaar een aanbod aan Poolse arbeiders van hun bedrijf gedaan om in Duitsland te komen werken op het moment dat medewerkers daar zouden staken tegen de lage lonen waarvoor zij werken. Dit is een duidelijke poging van Starbucks om acties voor betere rechten in Duitsland te ondermijnen. Door een gemeenschappelijke campagne hebben vakbondsleden uit Duitsland en het *Inicjatywa Pracownicza* (Arbeiders-Initiatief, IP) en andere politieke groepen uit Polen deze poging af weten te slaan.

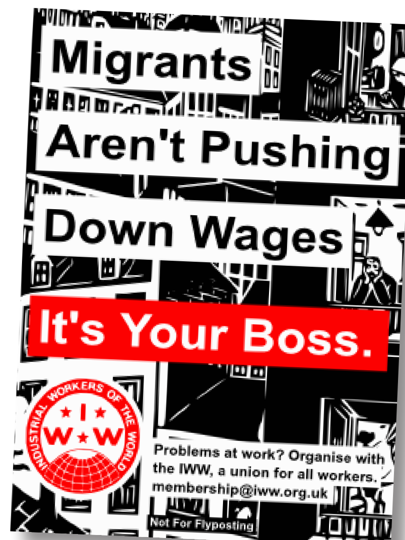
Een activist van *Razem* zegt:

> *"Op de korte termijn, brengt het [voorstel van Starbucks] voor het individu misschien geld in de zak, maar op de lange termijn ondermijnt het je eigen doel. Door de rol van stakingsbreker te accepteren, verzwakken we de stakende collega's en dragen bij aan het verlagen van de lonen en het verslechteren van de arbeidsomstandigheden. Je schaadt daarmee anderen, maar uiteindelijk ook jezelf."*

Het management van Starbucks had niet verwacht dat de internationale solidariteit van de Poolse medewerkers zo sterk zou zijn en heeft uiteindelijk het aanbod om als stakingsbreker te werken ingetrokken.

Meer weten over deze campagne? Zie dan de website van het IP en de FAU:

www.ozzip.pl/teksty
www.fau.org

vrije bond
anarchistische zelforganisatie

Nieuw opgerichte Werkgroep Arbeidsconflict

In het verleden heeft de *Vrije Bond* rond het thema arbeid verscheidene acties gedaan. Er werd succes behaald in de strijd tegen de uitbuiting van buitenlandse uitzendkrachten (zie voor meer informatie: vrijebond.org/campagnes/ottoslaveforce). Deze acties hebben veel aandacht gegenereerd waardoor er tot op de dag van vandaag mensen zijn die zich bij de Vrije Bond melden met een arbeidsconflict. Dit laat zien dat de praktijken in al die jaren niet veel veranderd zijn! Om mensen beter bij te staan is er onlangs besloten een werkgroep op te richten die zich voornamelijk bezig gaat houden met het onderwerp arbeid. Zo kan de Vrije Bond strijdbaarder ten tonele trekken om ongewenste praktijken tegen te gaan en te veranderen.

Het doel van de werkgroep is in eerste instantie om mensen met arbeidsconflict beter bij te kunnen staan en te ondersteunen. Daarnaast willen we ons richten op het onderwijzen van zowel onszelf als de mensen om ons heen, om zo meer inzicht te geven in de mogelijkheden van medewerkers. Met directe actie proberen we een brede maatschappelijke verandering teweeg te brengen en solidariteit en gelijkheid vorm te geven, kracht terug te geven aan arbeiders, verandering van onderop teweegbrengen, revolutie!

Neem a.u.b. contact met ons op als je meer te weten wilt komen over de werkgroep, wanneer je te maken hebt met een arbeidsconflict of als je gewoonweg wilt helpen.

Werkgroep Arbeidsconflict
Vrije Bond

Mail: vrijebond-arbeid@riseup.net
Tel: 085-8778958
Post: Postbus 1001RA, Amsterdam

Tactische zaken[1]

DOOR ERRICO MALATESTA, LA RÉVOLTE 6, NO. 3 1892

Het punt is het maken van propaganda; onze ideeën over-brengen op de massa; de arbeiders ertoe aan te zetten dat zij het heft in eigen hand nemen, ze weg te drijven van de politiek en ze te overtuigen dat zij zich alleen door de onteigening en afschaffing van de politieke macht kunnen emanciperen[...].

Het punt is dat we ons niet tevredenstellen met het aristocratische genoegen te weten of denken te weten dat we de waarheid in pacht hebben. Wij willen dat de revolutie gemaakt wordt door de mensen voor de mensen. We menen dat een revolutie gemaakt door een partij, zonder deelname van de massa, zelfs als het vandaag mogelijk zou zijn, enkel zou leiden tot het overnemen van de macht door die partij – wat op geen enkele manier een anarchistische revolutie zou zijn.

Dus willen we, voor zover het mogelijk is vandaag de dag, de massa overtuigen van onze ideeën. En om dit te bereiken moeten we ons op elk moment onder de massa bevinden, met hen en voor hen meevechten en mee leiden.

Toen één of andere kameraad in *La Tribuna dell'Operaio* zei dat we ons moeten betrekken in de arbeidersorganisaties en dat we deze, op plekken waar deze niet bestaan, moeten opzetten om onze ideeën daarna te verspreiden, stelde hij eenvoudigweg een vanzelfsprekendheid voor – een ware banaliteit. Als we er op uit zijn om de arbeiders die geen anarchist zijn bij elkaar te brengen, om ons vervolgens op hen te richten met onze propaganda, kunnen we moeilijk verwachten dat zij anarchist zijn geworden voordat wij hen bij elkaar brengen. Pomati is van mening dat hij anarchisten nog nooit zo ver heeft zien gaan. Ik stel echter, dat we de afgelopen twintig jaar, sinds de dagen van de Internationale[2], nooit iets anders hebben gedacht of gezegd. En hoewel er tijden waren waarin we onszelf ver van de massa verwijderd zagen en het veld vrijlieten voor de legalisten[3], waren hier vele redenen voor; vooral de vervolging door de staat, welke ons van tijd tot tijd uitschakelde. Het was echter nooit een bewuste keuze vanuit onze kant. Het tegendeel zelfs: we hebben zulke periodes altijd als een grote nederlaag gezien welke we zouden moeten wreken.

Laten we elkaar goed begrijpen. Binnen anarchistische groepen, waar we diegenen verzamelen die ons steunen en waarbinnen we tot overeenstemming komen over hoe onze inspanningen het effectiefst zijn, willen we alleen anarchisten. We willen ons zelfs alleen begeven onder anarchisten wiens denken en sentimenten in harmonie zijn met die van onszelf, en alleen een groep blijven zolang deze in harmonie bestaat. Maar buiten deze groepen, als het gaat over het maken van propaganda en het verzilveren van publieke opstand, streven we ernaar om in alle richtingen contact te maken en om alle bruikbare middelen in te zetten om de massa te mobiliseren, hen te onderwijzen in de revolte, en onszelf elke mogelijkheid te verschaffen om over het socialisme en de anarchie te spreken.

Ik bedoel daarmee alle middelen die niet in contradictie zijn met het doel dat we onszelf gesteld hebben – dat lijkt me duidelijk. We zouden ons bijvoorbeeld niet in de zaken van politieke partijen of religieuze facties moeten mengen, behalve om ze te confronteren en ze proberen op te breken; maar we kunnen en zouden altijd moeten proberen de massa te organiseren om zich te verzetten tegen kapitaal en regering. En wanneer zoiets niet te bereiken is, waar het harde werk hen gevangen heeft in isolatie en brutaliteit, zouden we er goed aan doen als we, in de zoektocht naar een alternatief, zelfs zouden terugvallen op dans- en muziekverenigingen als een manier om de jeugd te activeren in hun sociale leven en om ons een publiek te vinden. We kunnen de misvatting van hen die menen dat emancipatie te bereiken valt doormiddel van coöperatieven of stakingen niet bevestigen. Maar we zouden onder de arbeiders moeten zijn als we de tegenslagen die zij incasseren door de collaborateurs tot ons voordeel willen maken. We moeten de neiging tot bourgeoisificatie bestrijden en, als we de intentie hebben om de zaden van revolte te doen groeien, te vinden moeten zijn binnen elke staking.

We betogen dat overeenkomst, associatie en organisatie wetten zijn die het leven sturing geven en de sleutel zijn tot kracht – zowel vandaag als na de revolutie. Dit is het doel waarvoor wij ons zo goed als we kunnen organiseren met gelijkgestemden. Maar we willen ook de massa georganiseerd zien, zo breed mogelijk. En dat zou moeten gelden voor iedereen die in de revolutie een ander doel ziet dan een greep naar de macht voor zichzelf of die van een partij.

Morgen kan tenslotte enkel uit vandaag voortkomen – en als iemand morgen succes probeert te behalen, moeten de voorwaarden van dit succes vandaag voorbereid worden.

Nu zou het me eigenlijk niets kunnen schelen als de legalisten stellen dat wij, als we spreken over organisatie, geen anarchisten zouden zijn. Ze gedragen zich als de bourgeoisie wanneer ze geconfronteerd worden door een ware anarchist (dat wil zeggen, een mens[4] van moed en gezond verstand), zeggende en misschien zelfs gelovende dat anarchisten wilden en bruten zijn, en schreeuwen "Maar deze kerel is geen anarchist!"

Twee of drie jaar geleden aapten de Italiaanse legalisten de Duitse nog na, en achtten het noodzakelijk te stellen dat anarchisten enkel burgerlijke vrijhandelaars waren die privé-eigendom, competitie van bedrijven etc. respecteren. Toen we daarop antwoordden dat anarchisten de bitterste en meest rationele vijanden van het bourgeois individualisme, en de enige echte socialisten zijn, was het antwoord dat we dan geen anarchisten waren. Waar moet je dan nog heen?

De gedachten die ik hier overigens uitspreek zijn niet enkel de mijne. Ze zijn de overtuiging van de overgrote meerderheid van de anarchisten. Pomati geeft dit toe met zijn spijtbetuiging voor hun "betreurenswaardige impact" in Italië en, boven alles, Spanje. Deze ideeën zijn, tenzij ik het mis heb, ook de overheersende opvatting binnen de redactie van *La Révolte*. Het kostte de volledige inspanning van bepaalde figuren, die zichzelf de "vijanden van de personificatie" noemen, en die geobsedeerd zijn om iets dat één van de grootste stromingen binnen de anarchistische beweging representeert, toe te bedelen aan een hand vol individuen.

Ach, we zouden hen net zo goed kunnen zeggen: ontdoe je van de individuen.

Vriendelijke groet en voor de anarchie,
E. Malatesta

1: Vertaald uit het Engels: Tactical Matters, The Method of Freedom, AK Press, 2014. De vertaling is licht bewerkt om de leesbaarheid en begrip van de tekst te verbeteren.

Deze tekst is onderdeel van een debat over organisatie waarin Malatesta zich had gemend. Amilcare Pomati had als aanhanger van een anti-organisatorische tendens de opvatting dat anarchisten, wanneer bijvoorbeeld actief binnen de vakbond, hun anarchistische identiteit zouden verliezen en dit hun focus zou vertroebelen.

2: Internationale Arbeiders Associatie

3: Mensen die binnen het systeem willen werken

4: Daar waar 'man' stond is dit veranderd in mens.

Laat Je Stem Horen

Een essay over protestleuzen

DOOR BENJAMIN WILDE

Een demonstratie heeft drie noodzakelijke kenmerken: met een groep zijn, die groep moet zich verplaatsen, en een mening uiten. En de makkelijkste manier om een mening te uiten blijft, ook in onze moderne cultuur waarin het geschreven woord domineert, met je stem. Op protesten en demonstraties kan de creatieve activist op bijna oneindig veel manieren een mening kwijt: met spandoeken, bordjes, flyers, graffiti etc. Toch komt ook in die situaties het roepen van leuzen bijna altijd voor. "Laat je stem horen" wordt niet voor niets veel gebruikt als aansporing om mensen politiek actief te maken.

In het boek *Orality and Literacy: The Technologizing of the Word* schrijft pater Walter J. Ong over culturen zonder schrift, of wel culturen die aan stem en herinnering voldoende hebben om te functioneren, en de overgang van deze orale culturen naar een schriftelijke cultuur, zoals bijvoorbeeld de maatschappij waar wij in leven. Anders dan orale culturen zijn schriftelijke culturen afhankelijk van het geschreven woord voor het bewaren en overdragen van bijv. kennis, ervaring of culturele normen en waarden. Toch bestaan er volgens Ong ook een soort bewaarde vormen van schrift-onafhankelijke orale cultuur binnen onze schriftelijke culturen. Protestleuzen zijn hier volgens mij een voorbeeld van.

Veel kenmerken van orale culturen zijn namelijk ook in leuzen terug te vinden. Bij het scanderen van leuzen wordt er veel herhaald, zodat iedereen een leus kan horen en overnemen. Bij het vertellen van een verhaal zonder schrift is herhaling ook belangrijk, want iedereen moet begrijpen wat er gezegd wordt. En op zowel een demonstratie als in een verhaal geeft het herhalen mensen de tijd om de volgende leus te bedenken, of je te herinneren hoe het verhaal verder gaat, zonder dat er een stilte valt.

Ong schrijft ook dat orale culturen gefocust zijn op oude kennis in plaats van op nieuwe; er is immers al veel moeite gedaan om die oude kennis te bewaren. Iets vergelijkbaars speelt zich af met protestleuzen, hoewel op veel kleinere schaal. Ik kan garanderen dat op bijna alle demonstraties leuzen worden gebruikt die al eerder gebruikt zijn. Ook interessant, is dat heel veel leuzen dezelfde accentstructuur hebben, namelijk 1 klemtoon, pauze, 1 klemtoon, pauze, 3 klemtonen. Voorbeelden van dit patroon zijn: "Geen grenzen! Geen naties! Stop deportaties!", "Alerta! Alerta! Antifascista!", "No nations! No borders! Fuck law and order!", "Toen niet! Nu niet! Nooit meer Fascisme!". Volgens Fred Cummins stamt deze structuur van de leus die gebruikt werd door Chileense politicus Salvador Allende, in zijn verkiezings-campagne in 1973: "El pueblo, unido, jamás será vencido" (vert. Het volk, verenigd, zal nooit verslagen worden). Ook op protesten wordt dus de voorkeur gegeven aan het herhalen van oude 'kennis'. Dit is niet omdat er geen andere manier is om leuzen te bewaren, maar dit komt uit het gemak dat de meeste demonstranten al heel veel leuzen kennen. Echter worden er op protesten niet alleen bekende uitdrukkingen gevonden: Op spandoeken en borden zijn er zinnen te lezen als: "Den Haag van hun, De straat van ons" en "Stop Den Haag, Doe het zelf", die allebei op google niet terug te vinden zijn. In een orale uiting is het gebruik van beproefde leuzen echter makkelijker.

Verder noemt Ong dat taal in orale culturen niet gebruikt wordt voor generalisatie, maar voor dingen die dicht bij het dagelijks leven liggen. Het is moeilijk te bepalen of dit voor protestleuzen geldt. Neem bijvoorbeeld de leus "Geen grenzen! Geen naties! Stop deportaties!". Het is nauwelijks te achterhalen of zich onder degenen die deze leus scandeerden, mensen bevonden die in hun dagelijks leven met deportaties te maken hebben; zo ja, dan ligt dit duidelijk dicht bij hun leefwereld, zo nee, is het eerder een abstract idee.

Nog een kenmerk gaat over de polemische aard van taal in orale culturen. Volgens Ong is een gesprek in een orale cultuur een soort strijd. Dit is in een context van protest zeker relevant: bijvoorbeeld op het moment dat demonstranten door politie heen roepen, is er duidelijk een soort oraal gevecht gaande. Deze strijdende natuur hebben leuzen dus

ook.

Ook zegt Ong dat in een orale cultuur, er niks gezegd wordt met een puur objectieve houding. Net zoals leuzen, is het gevuld met emotie. Het is moeilijk voor te stellen dat iemand objectief boos door een straat loopt te schreeuwen over de prijs van haring op de markt.

Orale culturen zijn in homeostase, wat wil zeggen dat irrelevante herinneringen worden weggelaten en verdwijnen. Ook dit gebeurt met protestleuzen. Op het moment dat een leus gekoppeld is aan een mening waar mensen niet meer achter staan, of een strijd die al gestreden is, zal die leus niet meer gebruikt worden. In onze schriftelijke cultuur verdwijnt de leus waarschijnlijk niet compleet, maar in de orale context waar hij relevant was wel.

Het laatste kenmerk van orale cultuur is minimale abstractie. In plaats van over het concept “boom” gaat het over “die boom daar”. Dit is niet iets wat in leuzen te herkennen is. Het gaat juist vaak over een breed, abstract begrip als “geen grenzen” in plaats van over iets concreet, zoals “geen grens tussen Griekenland en Turkije”, ook is dit erg afhankelijk van de context waarin de demonstratie plaats vindt.

De meeste kenmerken die Ong gebruikt om primair orale culturen te karakteriseren, zijn dus toe te passen op protestleuzen. Dit lijkt mij een overtuigend argument om protestleuzen te zien als een vorm van overgebleven oraliteit, of “oral residue” in een primair schriftelijke cultuur.

Maar waarom is dit overgebleven in een protest-context? Wat is de functie van protestleuzen? Eigenlijk is deze vraag te complex om in één artikel te beantwoorden, maar aanwijzingen zijn wel in de zojuist besproken kenmerken te vinden. In *Orality and Literacy* staan mogelijke verklaringen voor het belang van oraliteit binnen demonstraties. Eén van de voorwaarden voor een demonstratie is het zijn van een groep, en “het gesproken woord bindt mensen tot hechte groepen”.

En nog voor het noemen van de kenmerken, beschrijft Ong dat het woord in een orale cultuur als een actie gezien wordt. Ook dit verklaart waarom oraliteit voor demonstranten of ‘actievoerders’ zo belangrijk is. Een effect van het zien als actie van een woord, betekent volgens Ong ook dat het in orale culturen werd gezien als iets heel krachtigs of iets magisch; een kracht waar men op demonstraties misschien wel behoefte aan heeft.

Concluderend is het duidelijk dat het scanderen van protestleuzen een zeer interessante vorm van overgebleven oraliteit is, die veel overeenkomsten heeft met taalgebruik in primair orale culturen en in zekere zin onafhankelijk van schrift bestaat. De redenen dat deze vorm van oraliteit in een context van protest voorkomt zijn complex, maar hebben waarschijnlijk te maken met de polemische aard van oraliteit, de eenheid die door oraliteit gevormd kan worden, en de ervaring van het gesproken woord als krachtige actie.

Achtergrond: Verkiezingscampagne 2017

Drie wolven en zes geiten hebben een discussie over wat ze zullen eten. Een dappere geit houdt een vlammend betoog en komt met een voorstel: “Laten we er over stemmen!’’ De andere geiten vrezen voor hun leven, maar verrassend genoeg stemmen de wolven toe. Wanneer iedereen zich voorbereid op het stemmen, nemen de wolven drie van de geiten apart.

“Stem met ons mee zodat we de andere drie geiten op kunnen eten’’ dreigen ze. “Anders, stem of geen stem, eten we jullie op.’’

De andere drie geiten zijn geschokt door de uitkomst: een meerderheid, inclusief hun kameraden, heeft ervoor gestemd dat zij gedood en opgegeten zullen gaan worden. Uit angst en woede protesteren ze, maar de geit die het voorstel om te stemmen als eerste deed stelt ze gerust: “Wees blij dat je in een democratie leeft, waar iedereen iets te zeggen heeft!”

De Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) heeft tijdens de verkiezingen in maart samen met de Vrije Bond een postercampagne opgezet om ons als anarchisten te mengen in het publieke debat rond de verkiezingen. Deze campagne was een groot succes en heeft landelijk grote navolging gekregen. Ook lokaal is de poster wijd verspreid in Nijmegen en omgeving – in de verschillende wijken van Nijmegen en de omringende gemeenten. Hieronder is een korte toelichting te vinden bij de posters van de campagne met verdere leestips ter verdieping van onze ideeën rondom thema’s als democratie, politiek, economie en gemeenschap.

Richt je woede waar die hoort

De sociale afbraak in de samenleving heeft de afgelopen jaren z’n tol geëist: De bezuinigingen in de zorg hebben het eigen risico bij de zorgverzekering sterk doen stijgen; de invoering van het leenstelsel zadelt jongeren op met torenhoge schulden; in sociale huisvesting wordt weinig geïnvesteerd of zelfs gedesinvesteerd en mensen worden door het lage aanbod verleid (of gedwongen) te kopen; publieke voorzieningen als buurthuizen en bibliotheken staan onder druk en de post en spoorwegen werden geprivatiseerd – de zorg is de volgende die aan de beurt is; ouderen moeten langer werken, dit terwijl jongeren moeilijk aan werk komen; ontslagregelingen worden versoepeld en flex- en nul-urencontracten voeren de boventoon. Deze maatschappelijke ontwikkelingen zorgen er voor dat mensen meer en meer gedreven worden om voor hun eigen hachje te gaan.

Ondertussen zijn er door de oorlogen in Afrika en het Midden-Oosten de afgelopen jaren grote vluchtelingenstromen op gang gekomen. Deze mensen, op de vlucht voor oorlog en geweld – waarbij het Westen een belangrijk aandeel heeft in de ontstaansgeschiedenis ervan – worden nu door partijen als de PVV, en in steeds sterkere mate ook door de VVD en PVDA, aangewend om de maatschappelijke onvrede over de andere genoemde zaken af te leiden.

Massamigratie en de multiculturele samenleving brengen uitdagingen met zich mee. Die uitdagingen vragen inspanningen en moeten we daarom serieus nemen. Er valt door een positieve benadering van dit vraagstuk echter veel meer te behalen dan met een negatieve. Natuurlijk, er zijn grenzen aan wat acceptabel is bij misdragingen van mensen, maar dit geldt universeel voor iedereen. Door stigmatisering, racisme en uitsluiting worden problemen niet opgelost en misschien zelfs wel versterkt.

Als we de sociale onrust van het moment analyseren, zoeken we daarbij naar de wortel van het probleem. Deze ligt in de sociale afbraak en economisering van ons bestaan. Hiervoor moeten we de politieke partijen die al 20 jaar lang een aandeel hierin hebben verantwoordelijk houden. Het is tijd

dat we zowel 'linkse' partijen als de PVDA, als rechtse en conservatieve partijen als CDA, VVD en PVV verantwoordelijk houden voor hun politieke keuzes. Maar ook de rijke elite, bedrijven en het bankwezen hebben hierin een aandeel. Terwijl wij als gewone mensen inleveren komen er nog steeds miljonairs bij, en hun vergaarde rijkdommen komen direct uit onze zakken.

#Vrij, #Solidair, #Klasse!

De parlementaire politiek biedt ons een kader waarmee het uiteindelijk onmogelijk is om uit deze cyclus te breken. We worden gedwongen een logica van steeds verder gaande individualisering en verelendung te accepteren als of het een natuurwet is – terwijl dit het resultaat is van bewust sociaaleconomisch beleid. Als we ons hiertegen willen verzetten, zullen we onze gemeenschappelijke belangen moeten terugvinden. Daarbij zullen we ons moeten bevrijden van de verdeling die ons dagelijks door politici en de sensatiepers wordt voorgeschoteld en zelf onze richting bepalen.

Ook al wordt er een beeld gepresenteerd alsof we allemaal losse bevolkingsgroepen zijn met andere belangen, is het tegendeel waar - we zijn niet enkel een scholier, student, werker, werkloze of bejaarde. Als scholier of student (MBO, HBO, Universitair) ben je de werkende van de toekomst (en heb je misschien wel een bijbaan); je bent een kind van je ouders, kleinkind van je grootouders; als werkende heb je misschien kinderen, leidt je misschien wel jongeren op, of bouw je mee aan de huizen waar zij straks in zullen wonen; als oudere is jouw kleinkind misschien wel student voor een functie in de thuiszorg, en daarmee jouw potentiele zorgende. We hebben allemaal relaties mét en afhankelijkheden ván elkaar, en samen zijn wij klasse!

De toekomst maken we samen

Als werkende klasse zijn wij het die de wereld doen draaien, leveren wij de voorzieningen die de basis vormen van ons dagelijks leven. En door onderlinge solidariteit en het instaan voor elkaar kunnen we welzijn voor allen realiseren.

Als anarchisten zijn wij van mening dat zorg om zorg moet draaien, niet om winst. Dat we mensen moeten opleiden om de taken die in de samenleving moeten gebeuren uit te kunnen voeren, maar ook omdat het een uitdaging en verrijking is voor ons leven. We staan voor collectiviteit waarbinnen het individu de ruimte krijgt zich volledig te ontwikkelen.

Om deze veranderingen waar te maken, hebben we nieuw politiek élan nodig. We krijgen dat als individuen niet voor elkaar. Hiervoor zullen we de handen ineen moeten slaan. Politieke verandering zal uiteindelijk namelijk altijd tot uitvoering worden gebracht door de ´gewone´ mensen. De politici in Den Haag kunnen samen met de bazen roepen wat ze willen, als wij niet doen wat zij zeggen, gebeurt er niets.

Andersom kan dit ook. Als wij verandering willen, en zij op iets geheel anders aansturen, kunnen wij die verandering gezamenlijk ook zonder hen realiseren.

Er zijn in Nederland in verschillende steden anarchistische groepen en organisaties te vinden. O.a. in Amsterdam, Den Haag, Tilburg en Nijmegen. Is er geen structuur in jou omgeving en je wilt graag iets beginnen? Dan helpen wij je graag. Neem dan contact op met de Vrije Bond of de AGN.

Leestips

Hieronder hebben we een selectie met een aantal leestips over het thema verkiezingen en aanzetten tot een andere benadering van de politiek en ons dagelijks leven. Deze brochures zijn digitaal te vinden op onze website of via onze site op papier te bestellen.

» Niet van de partij - Voorbij politiek, voorbij democratie

Niet van de partij is een vertaling door AGN van *The Party's Over* van *CrimethInc.* Het is een brochure over parlementaire politiek en democratie: waarom stemmen geen uitweg bieden voor onze alledaagse problematiek.

» Werk, Gemeenschap, Politiek, Oorlog

Werk, Gemeenschap, Politiek, Oorlog is een comic van *Prole.info* met een introductie op de moderne samenleving zoals we die kennen waarbij het zowel de onderdrukkende als subversieve tendensen van vandaag in kaart brengt om uiteindelijk de samenleving geheel te herstructureren.

» Kapitalisme, klasse en klassenstrijd voor dummies

Het economische systeem dat de wereld momenteel domineert wordt kapitalisme genoemd - een systeem gebaseerd op de uitbreiding van kapitaal (goederen en geld, die meer goederen en nog meer geld maken). Essentieel hierbij is de verdeling van de samenleving in twee klassen - de kapitalistische en de werkende klasse. Dit pamflet is een korte, eenvoudig te begrijpen introductie op kapitalisme, klasse en klassenstrijd.

Irie Révoltés
Les élections

Ey ja, Irie Révoltés in de zaal. Luister naar de boodschap die ik voor jullie heb. Ik zeg het jullie, men moet de regering boycotten door het boycotten van de verkiezingen. Waarom? Dat zal ik jullie nu vertellen.

Wanneer verkiezingen het leven zouden kunnen veranderen, dan zouden ze verboden worden. Alle regeringen willen hun macht behouden en ze buiten het door alles uit. Dus ik zeg jullie, boycot het, boycot het! Nu!

Refrein:

Wanneer verkiezingen het leven kon veranderen, dan verboden ze het, dan verboden ze het.

Wanneer verkiezingen het leven kon veranderen, dan zeg ik jullie dat ze verboden zouden zijn.

Wanneer verkiezingen het leven kon veranderen, dan verboden ze het, dan verboden ze het.

Wanneer verkiezingen het leven kon veranderen, dan zeg ik jullie dat ze verboden zouden zijn.

De regering wil de maatschappij niet veranderen, ze wil haar macht behouden en het niet afstaan.

Ze wil dat de mensen niet in opstand komen, dus laat ze maar stemmen.

Zijn de mensen voortaan blind dat ze zich laten bedonderen?

Nee, ik laat me niet bedonderen!
Ik laat het me niet doen

Ik hoop dat mijn stem zich op de hele wereld zal laten horen

Nee, ik laat me niet bedonderen!
Ik laat het me niet doen

Ik hoop dat mijn stem zich zal laten horen door de hele wereld

[refrein]

Nee, nee, men moet de regering boycotten.

Nee, nee, men moet de verkiezingen boycotten.

Ik geloof het niet, de beloftes van de president van wat voor staat dan ook

Men moet de regering boycotten van wat voor staat dan ook

Men heeft geen meester nodig, men heeft geen wetten nodig

Geen wetten! Geen wetten! Geen wetten!

De regering wil de maatschappij niet veranderen, ze wil haar macht behouden en het niet afstaan.

Ze wil dat de mensen niet in opstand komen, dus laat ze maar stemmen.

Laat ze maar stemmen, laat ze maar stemmen

De regering wil de maatschappij niet veranderen, ze wil haar macht behouden en het niet afstaan.

Ze wil dat de mensen niet in opstand komen, dus laat ze maar stemmen.

Laat ze maar stemmen, laat ze maar stemmen

[2x refrein]

Nee!

Vrijheid voor alle antifascistische gevangenen!

DOOR ANARCHIST BLACK CROSS NIJMEGEN

Het beloven drukke tijden te gaan worden voor antifascisten. Elke dag is er weer nieuws over een nieuwe reactionaire golf in naam van nationalisme en veiligheid. Hierbij worden vluchtelingen en immigranten gedemoniseert, haat tegen moslims in de hand gewerkt, en LGBTQ en andere minderheden die voor hun vrijheid en hun leven vechten aangevallen. We zien Nigel Farage en UKIP in Groot-Brittannië, het Front National in Frankrijk, Donald Trump in de VS en Geert Wilders in Nederland die allemaal dezelfde racistische claims over vluchtelingen verspreiden in bijna identieke extreemrechtse taal. Antifascisten uit alle delen van de wereld hebben allemaal hetzelfde antwoord op deze racistische bullshit: No Pasaran![1]

Antifascisten staan aan de frontline in de strijd tegen deze fascistische en andere extreemrechtse nationalistische nachtmerries. Internationaal zien we een toename in confrontaties tussen fascisten en antifascisten op straat, en helaas betekent dit ook meer repressie vanuit de staat. We kunnen niet toelaten dat onze kameraden, omgeven door betonnen muren en stalen tralies, worden vergeten. Om dit te voorkomen hebben we in de onderstaande tekst een paar antifascistische gevangenen[2] uitgelicht die onze steun en solidariteit nodig hebben.

Kungsan 15

In Zweden zijn onlangs een aantal antifascisten begonnen met het uitzitten van hun straffen, variërend van 4 tot 12 maanden. Dertien antifascisten werden in Stockholm, Zweden veroordeeld tot gevangenisstraffen na rellen gelinkt aan een protest tegen een Zweedse nazipartij tijdens de verkiezingen van 2014. Op die bewuste dag hadden meer dan 12.000 mensen zich verzameld in Kungsan voor een antifascistische betoging. Toen de politie de menigte uiteen probeerde te drijven met pepperspray en knuppels hielden een hele hoop mensen stand in een poging de politie terug te drijven. In de nasleep pikte de Zweedse veiligheidsdienst SÄPO er 15 mensen uit waarvan zij beweren dat ze actief zijn in de antifascistische beweging. Dertien van hen werden veroordeeld tot gevangenisstraffen en moeten nu bovendien €35.000 ophoesten aan boetes, schadevergoedingen en gerechtskosten. Meer informatie en updates over de Kungsan 15 is te vinden op https://www.facebook.com/Fria-Kungsan-15-1658951601025993/

In Wit-Rusland zitten momenteel, voor zover we via Anarchist Black Cross Belarus weten, drie antifascisten in de gevangenis. Dit zijn:

Maxim Yahnieshka

Maxim Yahnieshka is op 7 september 2016 veroordeeld tot 3 jaar celstraf voor een gevecht met extreemrechtse hooligans en voor het stelen van een pet van een andere hooligan. Op 17 november 2016 besliste het hooggerechtshof om de uitspraak niet te veranderen.

Vlad Lenko

Vlad Lenko zit vast sinds 27 december 2014, op verdenking van deelname aan een gevecht met lokale neonazi's op 23 december 2014. Officieel is hij beschuldigd van hooliganisme in groepsverband en het toebrengen van lichamelijk letsel met verzwarende omstandigheden. In september 2015 is hij veroordeeld tot zes jaar in een strafkolonie met strikt regime.

Roman Bogdan

Roman Bogdan werd op 1 april 2015 gearresteerd op verdenking van deelname aan een gevecht met neonazi's op 8 mei 2013. Samen met Dzmitry Stsyashenka zijn ze veroordeeld voor het toebrengen van lichamelijk letsel met verzwarende omstandigheden. In maart 2014 werd Stsyashenka in deze zaak veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf. Op 3 oktober 2015 werd Bogdan veroordeeld tot 8 jaar strafkolonie met strikt regime en een schadevergoeding van €3500 voor de gewonde nazi's. Op 15 december 2015 heeft een regionaal hof van beroep de straf met twee jaar verminderd. (Stsyashenka is op 24 november 2016 vrijgelaten.)

Je kan via ABC-Belarus[3] een brief naar hen sturen. Zij vertalen je brief, printen deze en versturen het vervolgens naar de gevangenen. In gevangenissen in Wit-Rusland is het heel erg goed mogelijk dat brieven die niet geschreven zijn in het Russisch of Wit-Russische de gevangenen niet bereiken. ABC-Belarus zorgt er ook voor dat de gevangenen kunnen antwoorden op je post door een envelop met postzegels bij je brief te voegen.

Joel Almgren

Joel Almgren is een antifascist uit Zweden die momenteel een straf uitzit van 5,5 jaar. Joel verdedigde op 15 december 2013 een anti-racistische demonstratie in Stockholm tegen een aanval van 30 gewapende neonazi's. De demonstratie in Kärrtorp, een buurt in de Zweedse hoofdstad Stockholm, werd georganiseerd door de lokale bevolking in samenwerking met anti-racistische initiatieven in reactie op de groeiende activiteiten van lokale neonazi's. In de weken voorafgaand aan de demonstratie waren antifascisten aangevallen en werden er in de omgeving hakenkruisen gespoten. De demonstranten, waaronder veel ouders met kinderen en ouderen, werden aangevallen door een groep van zo'n 30 met messen, flessen en knuppels bewapende neonazi's van de zogenaamde *Svenska Motståndsrörelsen* (Zweedse Verzetsbeweging). Hoewel de demonstratie niet voorbereid was op een extreem-rechtse aanval, slaagden anti-fascisten en buurtbewoners er in de aanval af te slaan en de nazi's het naastgelegen bos in te jagen.

Een week later, op 22 december, vond de grootste manifestatie tegen racisme en nazisme in de moderne geschiedenis van Zweden plaats, in dezelfde buurt. Ongeveer 20.000 mensen verzamelden met een duidelijke boodschap: nazi's zijn niet welkom in onze samenleving! Vijf dagen na de aanval van 15 december werd Joel opgepakt. Ondanks dat hij zich duidelijk verdedigde tegen de aanval, is hij in 2014 veroordeeld tot 5,5 jaar wegens poging tot moord, openlijke geweldpleging en illegaal wapenbezit. Hij heeft inmiddels de helft van zijn straf uitgezeten.

Meer nieuws over Joel is te vinden op www.fanggruppen.com of www.facebook.com/freejoel.

Jock Palfreeman

Jock Palfreeman zit al sinds 2007 in een Bulgaarse gevangenis. Hij wordt beschuldigd van moord en moet daarvoor een celstraf van twintig jaar uitzitten. Jock verdedigde in 2007 twee Roma toen ze aangevallen werden door een groep fascisten. Tijdens de confrontatie kwam een van de aanvallers om het leven door een messteek. De aanvaller bleek later de zoon te zijn van een invloedrijke zakenman, en bekend figuur in Bulgarije, wat de zaak nog gecompliceerder maakte. Jock wordt steeds slechter behandeld tijdens zijn gevangenschap. Begin 2013 werd hem zijn recht op het afronden van zijn studie in de gevangenis ontnomen door het gevangenisregime. Dit onder andere vanwege zijn steun aan andere gevangenen, via de mede door hem opgerichte *Bulgarian Prisoners Association*[4]. Op de website freejock.com kan je meer achtergrond- en persartikelen vinden over Jock.

25 Juli - De Internationale Dag van Solidariteit met Antifascistische Gevangenen

De Internationale Dag van Solidariteit met Antifascistische Gevangenen op 25 juli is ontstaan vanuit een actiedag in solidariteit met Jock Palfreeman in 2014. In 2015 is deze dag van solidariteit uitgebreid naar alle antifascistische gevangenen over de hele wereld. Er zijn verschillende soorten acties in allerlei landen geweest. Zo hebben groepen onder andere benefietconcerten gegeven, film- en schrijfavonden georganiseerd, banner drops gedaan en flyeracties op straat gehouden.

We roepen antifascisten overal ter wereld op om solidariteit te tonen met antifascistische gevangenen! Organiseer een evenement of draag een actie aan hen op. Zij zitten daar binnen voor ons, laten we er buiten de gevangenis zijn voor hen!

Gevangenen schrijven

De gevangenis betekent isolatie van de buitenwereld. Contact met die buitenwereld, een gevangene laten merken dat hij/zij niet vergeten is, kan deze isolatie helpen doorbreken. Soms kan zelfs een simpele, vriendelijke postkaart hun moraal weer even boosten. Zo stuurde Joel Almgren bijvoorbeeld de volgende boodschap op naar een steungroep voor gevangenen:

"Bedankt voor alle wensen en alle felicitaties voor mijn verjaardag. Bedankt voor de steun tijdens deze eerste twee jaar van mijn straf. Bedankt dat jullie me niet vergeten. Ik heb de hoop niet verloren in de strijd en ik zal actief blijven terwijl ik binnen zit. In minder dan twee jaar zal ik verdergaan waar ik gestopt ben als ik weer buiten ben. Nogmaals bedankt voor alles!"

Naar gevangenen schrijven is een manier om je solidariteit met de gevangene te tonen, en een manier om een sterke beweging op te bouwen waarin duidelijk getoond wordt dat niemand vergeten wordt wanneer ze in de gevangenis belanden. Op onze website staat een uitgebreide tekst met tips en meer informatie over waar je op moet letten met het schrijven naar gevangenen. Ook kan je hier meer informatie en updates vinden over antifascistische en anarchistische gevangenen van over de hele wereld.

Antifascisme is zelfverdediging. Vrijheid voor alle antifascistische gevangenen!

Anarchist Black Cross Nijmegen
www.abcnijmegen.wordpress.com
abcnijmegen@riseup.net (pgp mogelijk)

1: De Spaanse leus *"¡No pasarán!"* "Ze komen er niet langs" is een propagandaleus gebruikt om de vastberadenheid te uiten om een positie te verdedigen tegen een vijand. De uitspraak is onder andere beroemd geworden door het gebruik tijdens de Slag om Verdun in de Eerste Wereldoorlog door generaal Robert Nivelle. De woorden *''Ils ne passeront pas''* verschenen op propaganda-affiches, zoals die door Maurice Neumont na de Tweede Slag bij de Marne. De leus werd wederom beroemd tijdens de slag om Madrid tijdens de Spaanse Burgeroorlog door de communiste Dolores Ibárruri Gómez (1895-1989). Zij gebruikte hem in haar geroemde ¡No pasarán!-toespraak, waarin zij alle strijders aan de zijde van de republiek opriep om de fascisten geen meter van Spanje te laten innemen. Zodoende werd de leus een internationaal bekende antifascistische leus.

2: New York City Antifa houdt een lijst bij van antifascistische gevangenen. Check hun website voor meer informatie: https://nycantifa.wordpress.com/global-antifa-prisoner-list

3: ABC-Witrusland: https://abc-belarus.org/?lang=en

4: Zie hier de website van de door Palfreeman opgerichte Bulgarian Prisoner's Association: https://bulgarianprisonersassociation.wordpress.com

Ook Anarchisten in Turkije geconfronteerd met zware repressie

Net als de meeste andere sociale oppositie in Turkije wordt ook de anarchistische beweging daar geconfronteerd met zware repressie. Sinds de mislukte coup tegen president Recep Tayyip Erdogan, en zijn daarop volgende verdere machtsgreep in de zomer van 2016, neemt de repressie tegen hen ook steeds grotere vormen aan.

Afgelopen zomer werd er een onderzoek ingesteld tegen de anarchistische krant *Meydan* wegens "het maken van terroristische propaganda", "het beledigen van de Turkse strijdkrachten" en "het doven van de volksliefde voor het leger". Als gevolg hiervan werd de hoofdredacteur van de krant gevangengenomen.

"Propaganda voor terrorisme" maak je in Turkije al snel als je jezelf kritisch uitlaat tegen Erdogan of zijn AK-partij. Onze kameraden spraken zich fel uit tegen de oorlog die de Turkse staat in Bakur[1] en Rojava[2] voert. De DAF en de krant Meydan verklaarden zich solidair met de volksopstand en de uitgeroepen onafhankelijkheid in reactie op de invasies en oorlogsmisdaden in deze veelal Koerdische gebieden. In Bakur zijn volgens rapporten van Amnesty International inmiddels al 162 mensen vermoord, waaronder 32 kinderen. Hele steden zijn vernield en meer dan een half miljoen mensen zijn vanwege het geweld de regio ontvlucht, daarnaast zijn duizenden mensen gevangengenomen. De gevangenissen in Turkije zijn berucht vanwege structurele martelingen.

De DAF en Meydan blijven zich inzetten voor maatschappelijke verandering, al zal dit in Turkije, dat steeds verder in de greep van de dictatuur van Erdogan en de AKP raakt, niet eenvoudig zijn. De DAF houdt de moed er echter in, zo stelt Huseyin Civan: *"We zullen met nog meer repressie te maken krijgen. Maar we houden ook de gebeurtenissen van 1936 in Spanje in ons achterhoofd. Juli 1936 betekende niet alleen het begin van de fascistische couppoging, op hetzelfde moment begonnen de kameraden ook met het realiseren van de revolutie op het hele Iberische schiereiland."*

In het nieuwste nummer van de *Buiten de Orde*[3] staat een uitgebreid interview met Civan.

1: Bakur is de noordelijke provincie van Koerdistan, gelegen in het huidige Turkije.

2: Rojava, in het Koerdisch letterlijk 'Westen', ligt in het noorden van Syrië.

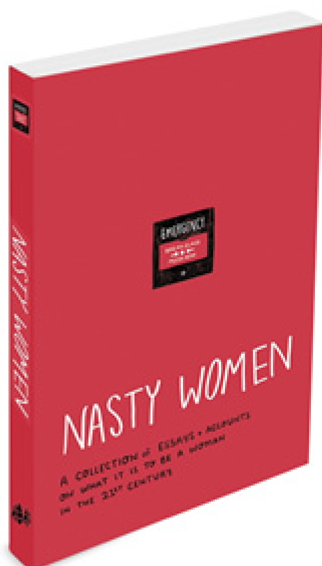
3: Buiten de Orde #1, 2017, pag. 30

Boek: 'Nasty Women'

Begin dit jaar kwam *Nasty Women* uit, een boek met essays en persoonlijke verhalen van hedendaagse feministen. De titel refereert naar een opmerking die Trump maakte tijdens een debat met Clinton. Terwijl zij sprak fluisterde hij in de microfoon *"Such a nasty woman…"*.

Sindsdien die uitspraak is "nasty woman" als geuzennaam aangenomen door feministen. Een aantal van de verhalen gaan dan ook over het leven in Amerika in de tijd dat Trump aan de macht komt. De angst en de haat die gevoeld wordt door iedereen die niet als witte man wordt gezien. Daarnaast zijn er verhalen over contraceptie, gender-gerelateerd geweld in de punk community, identiteit en het vinden van een rolmodel. Wat *Nasty Women* zo inspirerend maakt, zijn de gevoelens die worden blootgelegd. Alle verhalen zijn diep persoonlijk, maar tegelijkertijd ontzettend politiek. Feministen proberen al sinds de jaren 70 duidelijk te maken dat het persoonlijke politiek is ("the personal is political!"). Dit boek maakt dat weer eens keihard duidelijk. Ik las 'm in een week uit, en de verhalen blijven me elke dag bij. Zeker een aanrader dus. *Nasty Women* is te bestellen bij 404ink, een alternatieve en onafhankelijke uitgeverij dat gerund wordt door Laura Jones en Heather McDaid.

Nasty Women, 404INK, 2017
ISBN: 978-0995623828

'Trouble' – de nieuwe show van SubMedia

Er was even teleurstelling nadat SubMedia eind vorig jaar aankondigde dat ze zouden stoppen met hun 10 jaar lopende project *The Stimulator*. Ze beloofden echter terug te komen met een nieuw project dat zich meer zou gaan richten op reflectie binnen de beweging. Dit project is inmiddels van start gegaan onder de naam *Trouble* (vert. problemen).

De maandelijkse show zal zich richten op belangrijke gebeurtenissen en discussies die spelen binnen de beweging. Er zal dan ook wel enige overlap zijn met de vorige show van SubMedia, waarbij er nu meer aandacht is voor achtergrond en interviews met activisten. Ook hebben ze om deze show heen een programma opgezet waarbij men extra infomateriaal beschikbaar stelt voor publieke bijeenkomsten.

Ook in Nijmegen zullen er bijeenkomsten plaats gaan vinden naar aanleiding van de show. Maandelijks zal tijdens Dagcafé in politiek café *de Klinker* (v. Broeckhuysenstr. 46, Nijmegen) een aflevering vertoond worden waarna er discussie zal zijn over de inhoud.

Meer info:
www.sub.media

'Officiële' lancering website Anarchisme.nl

De website anarchisme.nl bestaat al enige jaren maar was gedurende langere tijd inactief. Een jaar geleden is de website nieuw leven ingeblazen. Er is gestaag gebouwd aan de site om deze nieuwe invulling te geven met als doel een eerlijk en zo breed mogelijk perspectief te bieden op het anarchisme voor een Nederlandstalig publiek.

De website biedt naast de basisbeginselen van het anarchisme ook een overzicht van actieve anarchistische groepen en organisaties, nieuwsbronnen en toegang tot een brede selectie aan Nederlandstalige anarchistische literatuur.

De als Wiki opgezette site is bedoeld voor zowel mensen die nieuw zijn met het anarchisme, als voor mensen die schrijven of onderzoek doen en bronnen nodig hebben, en voor anarchistische groepen om teksten te reproduceren voor bijv. magazines, kranten en brochures.

De website is zeker nog niet af en hulp bij de verdere invulling van de website is van harte welkom. Taken te vervullen zijn o.a. het verzamelen van (historisch) materiaal, het scannen van teksten, OCR (tekstherkenning van scans en de controle ervan), het plaatsen, opmaken en controleren van teksten en technische ondersteuning om de functionaliteit van de website verder uit te breiden en te onderhouden.

Wil je meehelpen om deze site verdere invulling te geven, dan kun je contact opnemen via de contactpagina van de site.

Meer info:
www.anarchisme.nl

Over Anarchistische Groep Nijmegen

Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) is een revolutionaire anarchistische organisatie, opgericht in 2009. Wij hebben ons als groep georganiseerd omdat we de overtuiging delen dat een omwenteling van de huidige maatschappij en diens politiek noodzakelijk is.

Als AGN nemen we deel aan campagnes voor sociale, ecologische en economische gerechtigheid. Op deze manier werken wij aan de ontwikkeling en de verspreiding van anarchistische uitgangspunten als vrijheid en gelijkwaardigheid door middel van zelfbestuur, wederzijdse hulp en directe actie. Volgens ons is de actieve deelname in de strijd voor een rechtvaardigere en gelijkere samenleving de beste manier is om anarchistische ideeën concreet en bekend te maken. Om deze reden zijn leden van onze groep dan ook actief op vele verschillende fronten: de strijd om het onderwijs, gezondheidszorg, arbeid, vrouwenstrijd, antiracisme en antifascisme, vluchtelingen- en gevangenenondersteuning.

Als onderdeel van onze grotere strijd tegen de onderdrukking door kapitalisme en staat, nemen we een scherpe positie in tegen opvattingen die ongelijkheid versterken en een vrije en gelijkwaardige samenleving in de weg staan.

We zijn zowel lokaal, landelijk en internationaal verbonden met verschillende andere anarchistische, antifascistische en maatschappelijke organisaties. We organiseren acties, demonstraties, informatie- en discussiebijeenkomsten, filmavonden, werken aan doorontwikkeling van de anarchistische theorie in de huidige actualiteit en geven met enige regelmaat onze krant inBeweging uit.

Voor een gedetailleerdere visie van de AGN verwijzen we door naar onze tekst *"Er is een alternatief."*

Wil je actief worden? Of blijf je graag op de hoogte van onze activiteiten? Neem dan contact met ons op via agn@riseup.net

Post stuur je naar: Tweede Walstraat 21, 6511 LN, Nijmegen t.a.v. de AGN

Revolutionair Woordenboek

Directe actie: di-rec-te ac-tie (de; samenstelling, -s);

Een actievorm die zich richt op directe verbetering of beëindiging van het bekritiseerde. De mensen die problemen ervaren worden hierbij zelf actief en grijpen in. Voorbeeld: er wordt te hard gereden op de weg voor de school – een directe actie zou zijn als ouders, leerlingen en onderwijzers samen snelheidsremmers aanleggen en een veilige oversteekplaats aanbrengen. Indirecte actie zou zijn dat men actie voert bij de gemeenteraad om die te overtuigen een veiligere verkeerssituatie te realiseren. Stakingen worden vaak ook onder directe actie gerekend omdat de werknemers voor zichzelf opkomen. Voor anarchisten betekend directe actie als zij dan zelf (in bijv. hun eigen opgerichte bond) hun eisen stellen en onderhandelen ipv. dat bijv. de vakbond dit voor hen doet.

Solidariteit: so-li-da-ri-teit (de; zn.);

De wederzijdse hulp, ondersteuning en zorg en een respectvolle omgang onder gelijken of gelijkgestemden. Solidariteit is hierom praktijk om de individu door gemeenschappelijkheid te beschermen. Solidariteit komt niet alleen de gemeenschap ten goede, maar heeft ook voor de individuen die er onderdeel van zijn voordelen. Solidariteit, dat is de harmonie tussen belangen en gevoel, het meewerken van iedereen aan het welzijn van allen, en het samenwerken van allen aan het welzijn van iedere enkeling – dat is de enige manier, waarop de mens naar diens natuur leeft en de hoogste graad van volmaaktheid en welzijn bereiken kan.

- Errico Malatesta, De Anarchie, 1891

Wilde staking: wil-de sta-king (de; zn., samenstelling; Eng. *wildcat strike*);

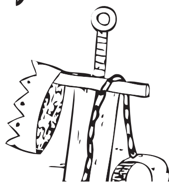
Een staking die niet is 'goedgekeurd' door de vakbond of die niet plaats vind onder de vlag van een erkende vakvereniging – meestal spontaan georganiseerd door ontevreden werknemers.

Utopie: u-top-pie (de; zn.);

Dat wat (nog) niet is. Het ideaal waar revolutionairen naar streven. In tegenstelling tot de positieve connotatie, wordt dit begrip echter vaak juist tegen revolutionairen gebruikt: "dat is toch veel te utopisch." Hierin schuilt een (on)geloof dat de utopie die wij vandaag nastreven, morgen geen werkelijkheid kan worden - dit 'realisme' zet echter de deur open voor conformisme en reformisme.

Solving the mystery of the birth of the state might also permit us to clarify the conditions of the possibility of its Death

HOUD VOOR NIEUWS EN ACTIVITEITEN ONZE WEBSITE IN DE GATEN

WWW.ANARCHISTISCHEGROEPNIJMEGEN.NL

AGENDA

APRIL

• 27 april / Revolutionary Vocabulary - Arabic Course / Basta, Begijnenstraat 34, Nijmegen / powertothepigeon.nl

MEI

• 1 mei / Revolutionaire 1 mei demonstratie / Tilburg (georganiseerde-weldaad.nl), Amsterdam (doorbraak.eu)

• 4-6 mei / DIY-fest / De Onderbroek, Tweede Walstraat 12, Nijmegen / grotebroek.nl

• 7 mei / Antifa café, G20 / ACU, Voorstraat 71, Utrecht / indymedia.nl/node/39750

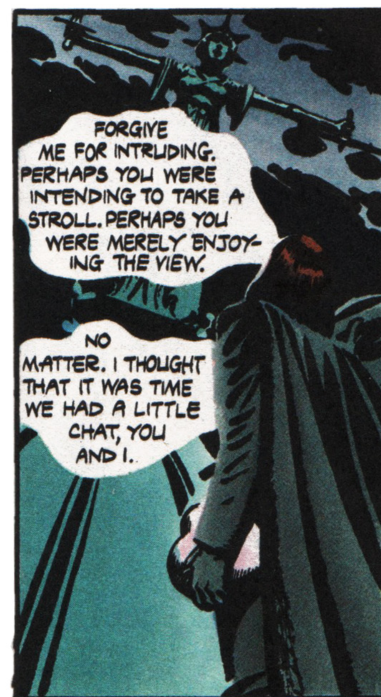
• 24-25 mei / Acties tegen de NATO-top / Brussels, België / stopnato2017.org/en

JUNI

• 3-4 juni / Anarchistische Pinksterlanddagen / Camping tot vrijheidsbezinning, Aekingaweg 1A, Appelscha / www.pinksterlanddagen.org

JULI

• 2-8 juli / anti G20 acties / Hamburg, Duitsland / www.globalinfo.nl/tag/64-g20

V For Vendetta, Alan Moore, David Lloyd 1982

PLEKKEN, GROEPEN, ORGANISATIES

Plekken

DE GROTE BROEK

De Onderbroek / poppodium, bar en disco / vrijdag kroegavond

De Klinker / woensdag soepcafé 18:30 / zaterdag dagcafé 12:00-16:30 / zaterdag & zondag eetcafé vanaf 18:00

Tweede Walstr. 21 / v. Broekhuysenstr. 46
www.grotebroek.nl

DE BIJSTAND

Kroeg / dagelijks geopend / 15:00-03:00

van Welderenstr. 104, Nijmegen
www.debijstand.nl

DE PLAK

Collectief eetcafé met een betrokken en eigenzinnig karakter / elke dag geopend vanaf 12:00

Bloemerstraat 90, Nijmegen
www.cafedeplak.nl

EXTRAPOOL;

Kunstscollectief, drukkerij, muziekzaal

Tweede Walstr. 5 en 23
www.extrapool.nl

STICHTING OVERAL

Kringloopwinkel, geeft subsidies weg aan goede doelen / woensdag & zaterdag van 14.00-17.00

Bredestraat 52, Nijmegen
www.overal.org

BASTA

Ideële kringloopwinkel / donderdag 14:00-17:00 en zaterdag 11:00-17:00

Begijnenstr 34, Nijmegen
www.bastanijmegen.nl

MOTEL SPATIE

Autonoom cultuurcentrum / vrijdag 17:00-XX:XX

Hisveltplein 21, Arnhem

Groepen en organisaties

VRIJE BOND

Landelijke anarchistische organisatie met verschillende werkgroepen en magazine de Buiten de Orde

www.vrijebond.nl

DOORBRAAK

Landelijke linkse basisorganisatie

www.doorbraak.eu

ANARCHISTISCHE BIEB

DE ZWARTE UIL

Bibliotheek met radicale literatuur voor die andere wereld waar je altijd al van droomde / elke zaterdag 12:00 - 17:30

MULAWAN

No-Border keukencollectief dat tweewekelijks soli-eetcafé organiseert in de Klinker.
Check www.grotebroek.nl voor meer info en openingstijden

STICHTING GAST

Steunpunt voor migranten en geïllegaliseerden in Nijmegen

www.stichtinggast.nl

STRAATMENSEN VOOR STRAATMENSEN

Kookgroep van voor en door de dak en thuislozen in Nijmegen.

www.straatmensen.nl

JUSTPEOPLE

Onafhankelijk collectief van vrijwilligers dat steun organiseerd voor mensen die als vluchteling naarNijmegen komen

www.justpeople.nl

BIJDRAGEN AAN INBEWEGING? MAIL ONS OP AGN@RISEUP.NET